

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa E. M.  
przeciwko G. D.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 16 lipca 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 5 marca 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się na jej oczywistą zasadność (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia przez Sąd Apelacyjny „przepisów postępowania, tj. art. 382 i 386 § 4 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. oraz 328 § 2 k.p.c., a nadto, z uwagi na fakt, iż w toku procedowania Sądu Apelacyjnego w (...) doszło do znacznego ograniczenia materiału dowodowego”.

W uzasadnieniu tego wniosku powódka powtórzyła stwierdzenia o rażącym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny, po czym zarzuciła, że ograniczył on materiał dowodowy przez pominięcie dowodów z zeznań kilku świadków, nagrań na płycie CD/DVD i opinii biegłego. Powódka stwierdziła, że wywiązała się z obowiązków nałożonych przez art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c., a Sąd Apelacyjny oparł się jedynie na materialnie zebranym przez Sąd Okręgowy. Miało to prowadzić do naruszenia prawa powódki do ochrony własnego roszczenia i równego traktowania stron w postępowaniu cywilnym, jak i do naruszenia zasady wydania orzeczeń w oparciu o pełny i kompletny materiał dowodowy. Na tym powódka wyczerpała wywód uzasadnienia.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań.

Wszystkie zarzuty powódki koncentrują się nie wokół problemów z wykładnią i stosowaniem prawa, lecz wokół ustaleń faktycznych, które powódka chce podważyć w postępowaniu kasacyjnym. Tymczasem zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, co dotyczy w szczególności zarzutów na tle art. 233 § 1 k.p.c. Stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany ustaloną przez Sądy *meriti* podstawą faktyczną rozstrzygnięcia.

Art. 382 k.p.c. przewiduje obowiązek wydania przez sąd apelacyjny orzeczenia na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji i w postępowaniu apelacyjnym, przy czym z art. 381 k.p.c. wynikają ograniczenia co do przesłanek prowadzenia postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym. Ograniczenia takie są także konsekwencją założenia, że w postępowaniu cywilnym dowody mają być prowadzone nie w celu wykazania dowolnych okoliczności, lecz tylko takich, które mogą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o zgłoszonym roszczeniu. Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie szczegółowo objaśnił, jak ocenia zebrany materiał dowodowy i z jakich przyczyn niektóre wnioski dowodowe pominął, odmawiając znaczenia dla rozstrzygnięcia okolicznościom, do wykazania których zmierzały. Uzasadnienie rozstrzygnięcia przez ten Sąd niewątpliwie pozwalałaby na ocenę trafności orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym, a zatem nie zostało sporządzone z naruszeniem art. 328 § 1 k.p.c.

Powyższe okoliczności sprawiają, że skarga kasacyjna powódki nie może być uznana za oczywiście zasadną, a innych podstaw przyjęcia jej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie dostrzegł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 7 i z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

jw